

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Dubrovniku
Dr. Ante Starčevića 23

Poslovni broj. P-392/2026

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Općinski sud u Dubrovniku, po sutkinji tog suda Jadranki Klečak, u pravnoj stvari tužitelja Jelica Gjenero, OIB:41331093078, Bana Josipa Jelačića 51, 20000 Dubrovnik, zastupana po punomoćniku Frano Bazina, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženika OTP banka Hrvatska dioničko društvo, OIB 52508873833, Domovinskog rata 61, 21000 Split, koju zastupa punomoćnica Nika Šobat Šimić, odvjetnica iz OD Anić & Anić d.o.o. Split, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane javne i glavne rasprave zaključene dana 14.rujna 2026. godine, a presude javno objavljene dana 19.listopada 2026. godine, istog dana,

p r e s u d i o j e

I. Odredba članka 5.1. TROŠKOVI KREDITA, Ugovora o kreditu broj 050707233066 od 9.7.2005. godine zaključenog između tužitelja JELICA GJENERO, Dubrovnik, Bana Josipa Jelačića 51, OIB: 41331093078 kao korisnika kredita i prednika tuženika Nova banka d.d., Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 koja u čl. 5.1. glasi: „Korisnik kredita se obvezuje platiti troškove odobravanja kredita (troškovi obrade zahtjeva, skrbi oko osiguranja i rezerviranja sredstava, kao i administrativnih i drugih radnji)-jednokratno 0,99% (nula cijelihi devedeset devet posto) od iznosa odobrenog kredita, unaprijed, a najkasnije prije korištenja odobrenog kredita.“ utvrđuje se ništetnom i ista ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 da tužitelju JELICA GJENERO, Dubrovnik, Bana Josipa Jelačića 51, OIB: 41331093078 nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 458,09 zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude 19.listopada 2026 pa do isplate, u visini po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. U tužbi zaprimljenoj na ovaj sud dana 28.travnja 2026., tužiteljica navodi da je s prednikom tuženika Nova banka d.d. dana 09.07.2005. sklopila Ugovor o kreditu broj: 050707233066 temeljem kojeg je tuženik tužitelju, kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsjoj protuvrijednosti od 62.000,00 CHF prema srednjem tečaju HNB odnosno tuženika važećem na dan isplate kredita.

Člankom 5.1. TROŠKOVI KREDITA predmetnog Ugovora tužitelju je nametnuta/ugovorena naknada u visini od 0,99 % od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Radi se o tzv. **ulaznoj naknadi** na koju je tužitelj bio primoran pristati odnosno platiti kako bi mogao dobiti traženi kredit. Tužitelju je na ime tzv. ulazne naknade (prilikom isplate kredita) tuženik naplatio iznos od 2.879,98 HRK / 382,24 EUR (0,99% od iznosa kredita). Spornim člankom (točkom) 5.1. Ugovora o kreditu regulirana je obveza tužitelja na plaćanje naknade u slučaju dobivanja kredita.

Tužitelj ovdje prije svega ističe da se radi o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sve sukladno odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora. Tim člankom Zakona o zaštiti potrošača propisano je da se Ugovorna odredba o kojoj se nije posebno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je stavkom 2. istog članka propisano da se ima smatrati da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Iz navedenog proizlazi da su ugovorne odredbe kojima je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade, a slijedom toga i ništetne. Također, sporna odredba kojom je ugovoreno plaćanje **tzv. ulazne naknade** umetnuta je u predmetni ugovor o kreditu, a da tuženik tužitelja uopće nije upoznao sa sadržajem te odredbe, te je tužitelju sve bilo ponuđeno po principu "uzmi ili ostavi". Tuženik uopće nije prezentirao koje on to posebne troškove ima u vezi s postupkom odobravanja kredita, niti je prikazao i naveo na što se konkretno odnosi ulazna naknada koja je uredno naplaćena. Nameće se zaključka kako takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita tj. potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku. Smatra kako je jedini interes sporne odredbe dodatno bogaćenje banke tuženika, stjecanje ekstraprofita i neopravdano korištenje pozicije jače strane.

Slijedom svega navedenog, predlaže sudu prihvatiti tužbeni zahtjev sadržajno naveden u izreci odluke.

2. U odgovoru na tužbu zaprimljenu na ovaj sud dana 07.svibnja 2026.g. tuženik ističe prigovor previsoko naznačene vrijednosti predmeta spora, protivi se tužbi i postavljenom tužbenom zahtjevu, osporava osnov, priznaje sve odlučne činjenice. Ne osporava tužitelju status potrošača, te predlaže da se tužbeni zahtjev odbije u cijelosti kao neosnovan. Tuženik (*što se tiče merituma*) priznaje sve odlučne činjenice i tužiteljev status potrošača, ali ipak osporava osnov pa predlaže sudu postupiti u skladu s odredbom čl. 332.a st. 2. ZPP-a i donijeti presudu bez održavanja rasprave budući da ne postoje druge smetnje za njezino donošenje.

Tuženik smatra da se pravni interes tužitelja kod deklaratornog zahtjeva radi utvrđenja ništetnosti iscrpljuje u samom iznosu te naknade, pa stoga svako označavanje vrijednosti predmeta spora iznad iznosa od 382,24 EUR predstavlja isključivo pokušaj neopravdanog bogaćenja putem troškova postupka.

Stoga, tuženik smatra da nema apsolutno nikakvog uporišta da tužitelj vrijednost predmeta spora odredi u iznosu od čak 1.328,00 EUR, dakle u više od tri puta većem iznosu od onog koji mu je naplaćen na ime tzv. ulazne naknade, pa predlaže sudu da postupi u skladu s odredbom čl. 40. st. 3. ZPP-a i vrijednost predmeta spora odredi u iznosu ne većem od 382,24 EUR.

Slijedom navedenog, vodeći računa da se ovdje radi isključivo o pravnom pitanju te da tuženik osporava tužbeni zahtjev, ali priznaje sve odlučne činjenice i status potrošača tužitelja, prije svega drži da nema potrebe niti je u skladu s temeljnim načelima parničnog postupka izvoditi dokaze saslušanjem stranaka pa se istima izričito protivi.

3. U podnesku od 12. svibnja 2026. tužitelj navodi kako ostaje u cijelosti kod tužbe i tužbenog zahtjeva. Ističe da je vrijednost predmeta spora ispravno postavljena obzirom na vrstu postupka slijedom čega je tuženikov prigovor u cijelosti je neosnovan.

Jednako kao i u tužbi, tužitelj ovdje prije svega ističe da se radi o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača te proizlazi da je ugovorna odredba kojom je ugovorena mogućnost potrošača da plati tzv. ulaznu naknadu za obradu kredita nepoštene, a slijedom toga i ništetna. O navedenim odredbama ugovora, uopće se nije pojedinačno pregovaralo.

Tvrdnje tuženika iz odgovora na tužbu prema kojima se radi o odredbi koja je jasno vidljiva i razumljiva, odnosno da se ista može lako izračunati, potpuno su promašene. Promašena je i tvrdnja tuženika da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i o cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Nadalje, sasvim je irelevantno može li se ili ne sporna naknada lako izračunati, da li je ista jasna, lako razumljiva i uočljiva, već je bitan način na koji je ista ugovorena i na što se one stvarno odnosi. Da bi tužitelj dobio kredit koji je u datom trenutku trebao, morao je pristati na spornu odredbu i o toj ga odredbi nitko ništa nije pitao, a novac na ime tzv. ulazne naknade uzet je već prilikom isplate kredita tj. za toliko je manje novca dobio prilikom isplate kredita. Ne treba posebno spominjati da niti u jednom aktu banke tuženika, a ni u samom ugovoru, apsolutno nigdje ne stoji na što se to točno odnosi sporna naknada i kakve to banka tuženika posebne, a napose opravdane, troškove ima da bi prilikom isplate kredita naplatila tzv. *ulaznu naknadu*.

Napominje da je ista odredba protivna i osnovnim načelima obveznog prava poput načela ravnopravnosti stranaka ugovornog odnosa i načelu dužnosti suradnje stranaka u ugovornom odnosu, kao i zabrane zlouporabe prava.

3. U dokaznom je postupku sud pregledao cjelokupnu pravno relevantnu dokumentaciju u spisu i to Ugovor o kreditu br. 050707233066 (list spisa 5-9), Potvrda banke (tuženika) o naplaćenju ulaznoj naknadi (list spisa 10), Obračun troška kreditne usluge (list spisa 11), Odluka Rev-673/2023 Vrhovnog suda Republike Hrvatske (list spisa 12-16).

4. Ocjenom provedenih dokaza kako svakog zasebno tako i u njihovoj ukupnosti, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, zaključak je suda da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Vrijednost predmeta spora je određena u iznosu od 382,24€.

6. U ovoj pravnoj stvari nije sporno da su stranke sklopile Ugovor o kreditu sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine upisom hipoteke na nekretninama u zk.ul. 330 k.o. Banići broj 050707233066 SM, nije sporno da je tužitelj tuženiku na ime jednokratnih troškova obrade kredita broj platio iznos 2.879,98 KN odnosno 382,24 EUR. Nije sporno da je tužitelj Ugovor o kreditu sklopio kao potrošač. Tuženik priznaje sve odlučne činjenice iz tužbe pa tako i navode tužitelja o tome da se o spornim odredbama nije pregovaralo. Sporna je osnova, odnosno jesu li je zbog toga sporna odredba ništetna.

7. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu bio je na snazi Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03., dalje ZZP/03) koji je regulirao pitanje nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima kao lex specialis u odnosu na odredbe ZOO-a kojim je to pitanje bilo regulirano na razini općeg propisa. Prema članku 81. stavak 1. ZZP/03 ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Odredbom članka 84. ZZP/03 propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive.

8. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP (prema kojoj, ako na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega. Prema shvaćanju ovog suda, to ne traži nužno u ugovoru o kreditu specificirano navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetni iznos naknade za obradu i odobravanje kredita. Međutim, kod provođenja testa poštenosti mora se preispitati tiče li se navodna nepoštenost sporne odredbe, među ostalim, odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga.

9. Iz sadržaja predmetnog Ugovora o kreditu proizlazi da je odredba o naknadi za obradu kredita bila vidno istaknuta i lako uočljiva, a ista je po svom (gramatičkom) sadržaju i jasna. Međutim, nije sporno da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj, kao potrošač, u cijelosti jasno i transparentno bio informiran o tome na što se predmetna naknada odnosi i koje konkretne troškove time podmiruje, pa je u tom smislu prosječnom potrošaču nerazumljiva. Nije sporno da se o odredbi o plaćanju jednokratne naknade nije pojedinačno pregovaralo i da je unijeta u ugovor bez utjecaja korisnika kredita na njegov sadržaj te je korisnik doveden u situaciju prihvatanja ili ne prihvatanja postavljenih uvjeta odnosno nametnutih obveza. Tuženik nije dokazao opravdanost ugovaranja naknade u postotku od odobrenog iznosa kredita koju je naplatio u trenutku korištenja kredita. Osim što je u čl. 5.1 Ugovora o kreditu navedeno na što se jednokratna naknada odnosi, tuženik u ovom postupku nije dokazao koja usluga ili troškovi su podmireni iz te naknade, a koji bi bili u izravnoj vezi s Ugovorom

o kreditu. Nije ničim dokazao da je konkretna naknada utrošena u te svrhe niti to proizlazi iz samog Ugovora o kreditu.

10. Valja ukazati da je Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi odgovorio na prethodno pitanje koje glasi: „3. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.“ Primjenjujući isto na konkretan slučaj u kojem tuženik nije dokazao koji troškovi/usluge su obuhvaćeni ugovorenim tzv. naknadom za obradu kredita, očito je da je ta odredba u tom smislu nerazumljiva te je kao takva uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita što je suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zabrane zlouporabe prava.

11. Konačno treba naglasiti da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetnih naknada, već je stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 1201/17) od 12. listopada 2017. godine propisana zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona, dok su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite („Narodne novine“ broj 15/14) kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade. Međutim tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o troškovima obrade, naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost u postotku od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača. Imajući u vidu da se radi o stambenom kreditu, pri čemu je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude banke, ostale ugovorne odredbe, može se zaključiti da tuženica nije postupala u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu i odobravanje kredita ni oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

12. Prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Iako ovom tužbom tužiteljica to ne traži ona bi temeljem ništne ugovorne odredbe čl. 5.1. Ugovora o kreditu imala pravo na isplatu iznosa od 382,24 EUR. Obzirom na navedeno te na činjenicu da deklaratorni zahtjev sam po sebi nije smisao već deklaratorni tužbeni zahtjev treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva na činidbu, tada je sud vrijednost predmeta spora računao prema vrijednosti iznosa koji je isplaćen temeljem ništne ugovorne odredbe.

13. Odluka o trošku postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155 ZPP- a.

13.1. Tako su tužitelju priznati troškovi zastupanja po punomoćniku-odvjetniku primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 138/23.) prema vrijednosti predmeta spora i to za sastav tužbe (50 b, Tbr. 7/1), sastav podneska 12.05.2026 (50 bod, Tbr 8.1) i zastupanje na ročištu 14.09.2026 (50 bod, Tbr.9.1.) što imajući na umu vrijednost jednog boda od 2,00€ i PDV iznosi 375,00 EUR. Tome valja dodati trošak sudske pristojbe za tužbu 53,09 EUR i presudu (30,00 EUR), tako da ukupni trošak koji pripada tužitelju iznosi 458,09 EUR pa je odlučeno kao u točki II. izreke.

13.2. Na dosuđeni parnični trošak tužitelju je priznato pravo na zatezne kamate temeljem odredbe čl. 151. st.3. ZPP-a.

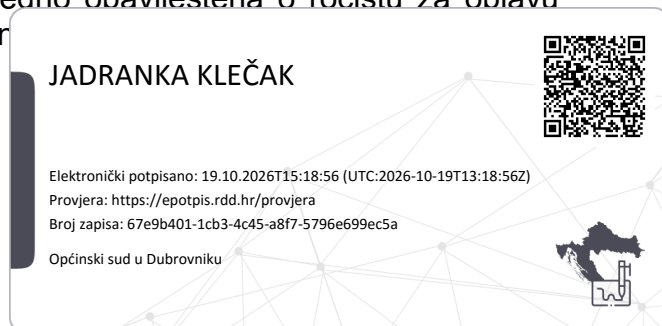
U Dubrovniku 19. listopada 2026.

Sutkinja
Jadranka Klečak

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno nadležni županijski sud.

Dostaviti:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-d883b**

Kontrolni broj: **08179-8889a-b1eaf**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.